

буждането у турцитѣ още по-вече се усилило, аенинѣтъ счупва фабричната врата и изпжжда Добри на улицата. Той трѣбвало или да се потурчи или фабриката да влѣзе въ турски рѣже. Добри, както и трѣбвало да се очаква, не приемалъ нито едното, нито другото и завежда процесъ за нарушение договора. Турското правителство, освенъ че не дало никакво обезщетение за вложения Добревъ капиталъ, но на пукъ нему назначава азнина Мустафа-Бей за фабриченъ управителъ. Добри отишълъ въ Цариградъ и сполучилъ да се яви при Великия везиръ, но вмѣсто удовлетворение, везиря му казва: „Намъ не ни понася да имашъ 4 — 500 души подъ ржката си“. Сждбата се разтакала три години, презъ което време Добри трѣбвало да пжтува нѣколко пжти зиме отъ Сливенъ до Цариградъ и обратно. Въпрѣки всички старания той не билъ удовлетворенъ и за разноси по сждбата изразходва всичко свое: изпродалъ, а отчасти заложилъ имуществата си, и изпадналъ въ крайна нѣмотия. Предъ отчаяното му положение, турското правителство ужъ го съжалило, но като не било наклонно да му даде какво и да е парично обезщетение, изпраца го въ Измидъ (Никомидия, М.-Азия) да основе тамъ сукнена фабрика подобна на Сливенската и да стане нейнъ управителъ, Добри билъ принуденъ да приеме това предложение и съ рискъ, наново да гради бжджщето си, отива въ Измидъ. Вжтре въ две години той наредилъ новата фабрика, обаче, още преди да почне да работи, труда му пропадналъ поради бъркотиитѣ въ М.-Азия.

Опропастенъ, сломенъ отъ трудове и гонения, боленъ, той наново се върналъ въ Сливенъ. въ 1856 г. като последенъ сиромахъ и легва парализуванъ отъ ревматизмъ, въ краката и отъ кила (изсипъ!) и тѣй прекаралъ 12 години яталъкъ“ (на легло). Разправя се, че това било отъ клетвитѣ на Сливенскитѣ вдовици и сиромаси, на които основаната отъ Добри фабрика, отнема и последното препитание (домашната вълнена индустрия), погълната отъ фабричнитѣ машини. За тия клетви има и пѣсень въ Сливенъ.

Тѣй или иначе, следъ изгонването на Добри отъ фабриката презъ режимъ, въ който не само права и имотъ, но и живота не е билъ обезпеченъ, управителя на Сливенската фабрика, за да заличи всѣкаквъ споменъ отъ умразния нему фабрикаджия-гяуръ, който за девето чудо на времето, си позволилъ да му лепне плесница, съборилъ построеното отъ Добри старо фабрично здание, заграбилъ находящата се до

¹⁾ Въ едно писмо до Дръ Селимински въ Браила, отъ 10 януари 1861 г. Д Ж. се оплаква, че страда много и отъ кила (изсипъ) и че въ време на силни болки намиралъ облекчение въ каца съ топла вода, както той му препоръчалъ, когато се срѣщнали преди години въ Цариградъ и го пита — нѣма ли срѣдство за излѣкуване.